

Каб пах ежы быў і ў чыгунах.

ЛОГІКА ГУЛЬТАЯ

«Хоць няўежна, дык улежна» –
Суцяшаў сябе гультай.

Мёрз, але зімою снежнай
Ён не бег па дрovy ў гай.

ЗААПАРК

Я маю дома заапарк:
Ёсць чарапаха і хамяк,
Знайшлося месца
папугаю...
Каго яшчэ прыдбаць –
гадаю.

ЗАГАДКА

Чырвонае цельца,
Каменнае сэрца.
Салодкая на смак,
А завецца як?

РАЗМАЛЁЎКА

У Светак,
Дзвюх дзяўчынак,
Шчаслівы адпачынак:
Лятаюць іх ракеткі –
Гульні вясёлай сведкі.
Антон зайздросціць ім,
Равесніцам сваім:
Не ўмее ён, Антон,
Гуляць
У бадмінтон.

Уладзімір Міхайлавіч Рунцэвіч нарадзіўся 28 лютага 1953 года ў в. Дайнава Нава-сёлкаўскага сельскага савета Пухавіцкага раёна. Скончыў Салігорскі горны тэхнікум (1973). Працаваў рабочым на Пухавіцкім ільнозаводзе на працягу 38 гадоў.

Першы верш быў напісаны 10 мая 1971 года, а дэбютная публікацыя адбылася ў Пухавіцкай раённай газеце “Сцяг працы” ў ліпені 1980 года. З гэтага часу пачалося прафесійнае станаўленне як паэта.

Пастаянна друкуецца ў раённай газеце і рэспубліканскай перыёдыцы. Вершы гучалі на Першым нацыянальным канале радыё, а таксама на радыёстанцыях “Сталіца”, “Культура”.

У 1997 годзе сіламі раёна быў выдадзены першы паэтычны зборнік “Голас чалавека на зямлі”.

На аўтарскі верш ансамбль “Свята” выконвае песню “Гасціннасць”. Некалькі песень на вершы напісаныя самадзейнымі кампазітарамі.

Член ГА “Саюз пісьменнікаў Беларусі” (2015), народнага клуба паэтаў і кампазітараў “Жывіца” ДУ “Мінскі абласны цэнтр народнай творчасці”.

Птушкі дзяцінства: зборнік вершаў / Уладзімір Рунцэвіч. - Мінск: Ковчег, 2006.

Шчасце. Шчасцейка: вершы для сямейнага чытання / Уладзімір Рунцэвіч. - Мінск: Кнігазбор, 2009.

Эрас: лірыка кахання / Уладзімір Рунцэвіч. - Мінск: Кнігазбор, 2014.

Пасля сябе пакіну дабрыню: кніга вершаў / Уладзімір Рунцэвіч. - Мінск: Кнігазбор, 2017.

*Уладзімір
Рунцэвіч*

АСЕННЯЯ САНАТА

Гэта Шуберт, Ліст, Чайкоўскі ці Грыг
Дзесьці побач гутараць з намі.
Лес санатай гучыць на зары –
Цешыць музыкаю, бы грыбамі.
Гэта Вердзі, Бах, Шапэн, Дэбюсі –
І няма будзённасці кратаў.
Ёсць саната! За яе аддасі
Супакой, аддасі за санату.
Лес асенні, саната і ціш,
Душа хутка цела пакіне.
Прад боскасцю задуменны стаіш.
Моцарт чуецца, Паганіні...

ДЗВЕ МАТУЛІ

Куды б шляхі не павярнулі –
Іду я да сябе ці ад сябе –
Заўжды са мною дзве матулі –
У радасці заўсёды і ў журбе.
Яны дараваны мне лёсам,
Як дараваны мору караблі:
Божая матуля – на нябёсах,
І родная матуля – на зямлі.
Моляцца аднолькава прад Богам,
Каб сэрцам не аслеп і не аглух.
У жыцці маім адна дарога –
Да дзвюх матуль, да дзвюх.

КАЛЯНДАР НАДЗЕІ

Завітаў у краму я ў нядзелю,
Завітаў, канечне, нездарма.
«Мне прадайце каляндар надзеі!»
У адказ: «Такога ў нас няма.
Каляндар на розныя падзеі,
Каляндар, дзе восень, дзе зіма...»
Я ж даводжу: «Каляндар надзеі!»

Зноў жа раздражнёнае: «Няма!»
Засмучэнне хто са мной падзеліць,
А ці ёсць той добры чалавек,
Што прадасць мне каляндар надзеі
На жыццё, на доўгі век?

КОЛА

Пастарэла ліпа за сямом,
Што была царыцаю наўкола.
На тую ліпу хтосьці кола
Закінуў. Для буслоў там зараз дом.
Якім разумным быў той чалавек.
А хіба ж быць магло іначай?
З часу тога аніколі ўвек
Не знікаў з вёскі смех дзіцячы.
За кола ўжо адплачана спаўна –
У дзесяць мо і болей столак.
Старэе груша ля акна,
І новае патрэбна кола.

ЛЕТНІ ТРЫПЦІХ

Грудзі
У цябе ёсць прывабныя грудзі,
Да якіх прыпадаю ў знямозе,
Ды лепей пра гэта не будзем
На кароткай жыццёвай дарозе.
У цябе ёсць прывабныя грудзі
І ты іх хаваеш заўзята,
Ды лепей пра гэта не будзем,
Калі нас атуляюць шаты,
Калі нас анічога не ўспудзіць,
Бо з намі нікога не будзе.
У цябе прывабныя грудзі...
Верш гэты даруйце мне, людзі!

Матылёк

Трымцела матыльком на сонцы,

Сонцы развагаў і перасцярог.
Да вуснаў прыпадаў тваіх бясконца,
А смагі наталіць ніяк не мог.
Трымцела матыльком, а, можа,
Думку выганяла з галавы,
Што наперадзе чакае ложа
З мяккай аксамітавай травы.
Трымцела матыльком, здаецца,
Лёгкай і бязважкаю была.
Захлыналася ад шчасця сэрца –
Ад твайго кахання і цяпла.

Русалка

Не я распрануў цябе – сонца,
Не я прынёс сорам і боль...
Прад небам я сведчыў бясконца –
Ты русалка мая і любоў.
Сведчыў прад небам,
Табой, прыгожай,
Бязгрэшнай, бы немаўля...
Ведаў, быць іначай не можа,
Я цябе ад граху вызваляў.
Калі і было што не гэтак,
Нам анёлы, не людзі – у суддзі.
Ты русалкай была ў гэта лета.
...Трыпціх даруйце мне, людзі.

ХАДОРЫНА ГОРА

І не суша, і не мора –
І такое з году ў год.
Невядома што ў Хадоры:
Ці то поплаў, ці гарод?

РЭІНКАРНАЦЫЯ

Ты была калісьці кветкаю –
Ад цябе такі прыемны пах!
Асаладаю нам з дзеткамі –

